

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3299/2020
08.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгиша Вукашиновић, адвокат у ..., против туженог „Комерцијална банка“ АД. Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења делимичне ништавости уговора и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 75/20 од 13.04.2020. године, у седници већа од 08.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 75/20 од 13.04.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 75/20 од 13.04.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П 576/19 од 17.10.2019. године утврђена је ништавост члана 5. уговора о готовинском кредиту од 09.05.2005. године, закљученог између парничних странака, којим је тужилца обавезана да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење плати туженом накнаду у висини 2,00 % од износа одобреног кредита, сагласно важећој тарифи банке, обавезан је тужени да тужилци исплати износ од 860,00 динара са законском затезном каматом од 09.05.2005. године до исплате и на име накнаде трошкова поступка износ од 17.300,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Гж 75/20 од 13.04.2020. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по

оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом утврђено је да је ништав члан 5. уговора о готовинском кредиту од 09.05.2005. године којим је тужила обавезана да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење плати туженом накнаду у висини 2,00 % од износа одобреног кредита. Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Тужба за утврђење ништавости и исплату износа од 860,00 динара поднета је 09.08.2019. године. Чланом 468. ставом 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. ставом 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем је вредност предмета спора очигледно испод наведеног законског лимита, ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 479. става 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић